

Saa gav Indenrigsministeren mig et Svar paa det Spørgsmaal, jeg fremdrog, om den paatænkte Besættelse af Amtmandsposten i Holbæk. Jeg skal ikke meget indgaaende vende tilbage til dette Spørgsmaal, da Tanken jo ikke er blevet gennemført. Og hvad jeg har udtalt, forekommer mig tilstrækkeligt; det behøver jeg egentlig ikke at supplere. Men Ministeren henviste til et Fortilfælde, idet netop Amtmandsposten i Holbæk var bleven besat paa en Maade, der var paa tværs af det traditionelle, nemlig med Bille. Det var ogsaa det første, der faldt mig ind, da jeg hørte Tale om, at denne Embedsbesættelse paatænkte, men jeg kom hurtigt til det Resultat, at det var intet Fortilfælde. For at vise, at det var et Fortilfælde, fremhævede Ministeren som det afgørende, at Billes Kompetence til at beklæde denne Amtmandspost var, at han sad i Københavns Borgerrepræsentation og var Bladredaktør. Havde det været det afgørende, saa havde der ikke været nogen nævneværdig Forskel paa det Tilfælde og den paatænkte Udnævnelse af Overretssagfører Oscar Johansen, notabene: dersom der den Gang havde været Krigsforhold, der nødvendiggjorde en Forstaaelse mellem Partierne, saaledes som der er nu. Men Ministeren glemmer aabenbart et helt Afsnit i Billes Liv, som er ret væsentligt. Bille blev først Amtmand i Holbæk 14 Aar efter, at han havde opgivet sin Redaktørvirksomhed. I Mellemtiden var han kommet ind paa den diplomatiske Bane. I nogle Aar var han Landbrugssendemand i England og udrettede noget betydeligt for vor Eksport. Dernæst var han ansat som dansk Afsending og Konsul i Washington og sad der i 4 Aar, og da han vendte tilbage derfra, fordi han ikke ønskede at beklæde denne Post mere, blev han nogle Aar efter Amtmand. Denne Embedsbesættelse kunde saaledes ikke paa nogen Maade fremtræde som Belønning af en Partiredaktør, men det var en Retrætepost eller Belønning — Ordet er mig ligegyldigt — til en Diplomat, der havde ydet sit Land betydelige Tjenester som saadan og nu trak sig tilbage. Det er dog en væsentlig Forskel. Min Erindring indeholder heller ikke noget om, at Billes Ansættelse vakte nogen særlig Storm af partipolitisk Indignation. Formodentlig vakte den Kritik, men ikke Kritik af den Natur som den Ansættelse, jeg her har paatalt, at man har paatænkt. Jeg har ikke noget imod de Betragtninger, den højtærede Minister fremsatte om, at

det undertiden kan være heldigt at gaa paa tværs af det traditionelle for at tilføre Embedsstanden frisk Blod, for at lade den opvoksende Embedsstand vide, at den ikke har Monopol paa Amtmandspladser. Det vil jeg ikke bestride. Det kan godt være, at jeg endogsaa vilde bifalde det. Men hvis det havde været Ministerens Hensigt i dette Tilfælde, saa burde — og det er der, jeg retter en Bebrejdelse mod ham — de nuværende Forhold have tilsagt ham stor Forsigtighed og snarest opfordret ham til, naar han vilde statuere et Eksempel, da at gøre det ved en Mand, som der ikke kunde rettes nogen politisk Anke imod. Det er Tidspunktet, det drejer sig om, Tidspunktet er uheldigt, thi — for at gentage, hvad jeg sagde forrige Gang — i Øjeblikket gælder det, ikke mindst for Regeringen, om at sørge for, at alle Partier er villige til — hvilket slet ikke er saa let — saa vidt muligt at lægge Partimodsetningerne til Side og samles om Regeringen af højere Hensyn, og saa er det uheldigt, naar Regeringen gør noget, som maa puste Partilidenskaberne op, og det mener jeg, den har gjort i dette Tilfælde.

Jeg tvivler ikke et Øjeblik paa, at den højtærede Indenrigsminister ikke har tænkt at ville gøre noget saadant, jeg har ikke mindste Grund til at tillægge den højtærede Indenrigsminister saadanne Motiver, men jeg har den Tro — og det forekommer mig, at den bekræftes ved et Par Tilfælde, hvoriblandt dette —, at det for Ministeren og maaske Regeringens Medlemmer i Almindelighed er vanskeligt at afryste de politiske Brillen, som man har tillagt sig i et langt politisk Liv, og som medfører det velkendte Fænomen, at man lettere ser Skæven i andres Øjne end Bjælken i sit eget. Naar jeg sagde forleden Dag, at det var uden aggressiv Hensigt, jeg fremdrog dette Tilfælde, mente jeg dermed, at jeg fremdrog det, ikke for at ærgre, drille, plage, endsige skade Regeringen, men egentlig i den gode Forstaaelses Aand, fordi jeg ønskede at gøre opmærksom paa, at det Arbejde, som jeg ligesom alle andre Rigsdagsmænd har med at overbevise Meningsfæller omkring i Landet om, at vi alle skal lægge det partipolitiske til Side og staa sammen saa meget som muligt, bliver i høj Grad besværliggjort, naar vi kan mødes med den Indvending: Ja, det kan være godt nok, men hvad gør Regeringen? Optræder den ikke udfordrende o. s. v., o. s. v.? Det er derfor, jeg har fremdraget dette Tilfælde, altsaa i velsindet Hensigt — det gentager jeg.